

АКТУАЛІЗАЦІЯ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В ДІЯЛЬНОСТІ АГРОПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

Божидай І.І., канд. екон. наук, доц.
Державний біотехнологічний університет, м. Харків, Україна

Під впливом сучасних євроінтеграційних процесів та стратегій реформування України створюються нові засади розвитку національної економіки. Виробництво аграрно-продовольчої продукції, в даному аспекті, виступає як важіль забезпечення продовольчої безпеки країни, формує потужний експортний потенціал та визначає рівень життя населення. Всі ці процеси визначають вектор змін в галузі.

Сільське господарство забезпечує населення продуктами харчування, а виробництво – сировиною. При цьому, це особлива сфера виробництва, головна особливість якої – наявність землі як основного засобу виробництва. Земля, будучи засобом виробництва, виступає і як засіб праці, і як предмет праці [1].

Підвищення ефективності діяльності в сільськогосподарській сфері пов'язане з впровадженням інноваційних технологій у виробництво задля покращення ситуації, підвищення рівня прибутковості та конкурентоспроможності продукції. Ефективне функціонування сільського господарства тісно пов'язано з діяльністю суміжних галузей, що обслуговують та виробляють засоби виробництва; збереження, переробки та реалізації сільськогосподарської продукції.

Розвиток агропромислової інтеграції дає змогу оптимізувати пропорції між сільським господарством і промисловістю, створює передумови для поступового скорочення витрат на міжгалузевих стиках, скорочення витрат на управління агропромисловим виробництвом, сприяє вирішенню соціальних завдань [2].

Забезпечення високого рівня конкурентоспроможності продукції, що виготовляється, є пріоритетним завданням підприємств. При цьому, безпека харчової продукції і продовольчої сировини є однією з вирішальних економічних складових функціонування кожної держави й визначається спроможністю країни ефективно контролювати якість та безпеку вироблених та ввезених продовольчих товарів. Ця сфера діяльності має надзвичайно важливі гуманітарний, соціальний, економічний і політичний аспекти у суспільстві.

Постановка даного питання актуальна як для держави взагалі, так і для кожного окремого домогосподарства та людини як кінцевого споживача агропромислової продукції, особливо в умовах євроінтеграційних процесів, які вимагають перегляду нормативно-

законодавчої бази та системи стандартизації в цілому з метою імплементації передових європейських практик у вітчизняні реалії. Наша держава володіє всіма необхідними ресурсами задля забезпечення високого рівня конкурентоспроможності серед країн-виробників сільськогосподарської продукції. Але, пріоритетним завданням повинне бути виробництво не сировини, а кінцевого продукту споживання. Саме тому, за даних нестабільних економічних та політичних умов, першочерговим завданням для України є підтримка та розвиток виробництва якісних та безпечних продуктів харчування з високим рівнем обробки, що відповідають міжнародним стандартам та ґрунтуються на принципах НАССР (англ. Hazard Analysis and Critical Control Points – аналіз ризиків і критичні контрольні точки).

У відповідності до глобальних цілей сталого розвитку ООН першочерговим завданням є подолання бідності, наступним за значущістю – «подолання голоду, досягнення продовольчої безпеки, поліпшення харчування і сприяння сталому розвитку сільського господарства». В ньому вказані чіткі завдання, які направлені на підвищення продуктивності, доходності, раціональності, інвестуванні та захисту природних ресурсів [3].

У «Національній економічній стратегії 2030» [4] зазначена стратегічна мета для агросектору: забезпечити стимулюючу та дорадчу державну політику; забезпечити гравців ринку якісною наскрізною інфраструктурою; створити умови для виробників щодо можливості забезпечувати себе доступними матеріально-технічними ресурсами; забезпечувати виробництво високо- та низькомаржинальних продуктів для збільшення прибутковості сектору; посприяти розвитку та повноцінному забезпеченню середовища для функціонування переробки; оптимізувати екосистему збуту продукції на зовнішньому та внутрішньому ринках.

Поєднання принципів НАССР з діючими міжнародними та державними стандартами якості повинні підвищити рівень безпечності харчових товарів національного виробництва. Виробники товарів харчової групи також зобов'язані вказувати стандарти у відповідності до яких виготовлена продукція.

Таким чином, трансформаційні процеси щодо реформування системи Державного управління якістю продуктів харчування та захисту прав споживачів мають позитивні результати.

Список використаних джерел

1. Притула Н.М. Визначення пріоритетних сфер і галузей АПК як засіб державного регулювання аграрного сектору економіки. *Економіка*

та суспільство. 2016. Вип. 6. С. 70–80.

2. Економічна енциклопедія: у трьох томах. Т. 1. / Редкол.: С.В. Мочерний (відп. ред.) та ін. Київ: Видавничий центр “Академія”, 2000. 864 с.

3. Цілі сталого розвитку 2016-2030. URL: <http://www.un.org.ua/ua/tsili-rozvytku-tysiacholittia/tsili-staloho-rozvytku>

4. Національна економічна стратегія 2030. URL: <https://nes2030.org.ua/>

ІНТЕГРАЦІЯ УКРАЇНИ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОГО РИНКУ ПЛЯЖНОГО ТУРИЗМУ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВИХ ОБМЕЖЕНЬ

Тимощук О.О., канд. юрид. наук, викл.

Кухарчук А.М., викл.

ВСП «Стрийський фаховий коледж Львівського національного університету ветеринарної медицини та біотехнологій ім. С. Ґжицького», м. Стрий, Україна

«SunandSea» напрямком традиційно складає найбільшу частину в структурі туристичного попиту. Сьогодні значна частина українських пляжних курортів окупована, відпочинок на інших суттєво обмежений, туристичні фірми змушені шукати альтернативні напрямки.

Основною точкою вильоту для українських туристів стали Жешув (Польща) та Кишинів (Молдова) [1]. Роль транспортно-логістичного хабу автобусного сполучення виконує Львів. Поки вподобання українських туристів залишаються на боці звичних пляжних курортів. Найпопулярнішими напрямками залишаються Туреччина, Єгипет, Греція, Чорногорія, Болгарія, Єгипет, Таїланд [4].

Проте туроператори освоюють нові пляжні дестинації, які раніше залишалися поза увагою – курорти Балтики, Румунії, Словенії, автобусна логістика до яких є відносно простою (табл.).

Європейські курорти мають гарне співвідношення ціна/якість, велику кількість історико-архітектурних атракцій та не зорієнтовані на російськомовних клієнтів, що значно зменшує можливість конфліктних ситуацій між українськими та російськими туристами. Литва, Латвія, Нідерланди, Данія взагалі заборонили видачу туристичних віз громадянам рф.

Доки триває військова небезпека та заборона авіа сполучень, в'їзний туризм до українських курортів майже неможливий.